

1. Kor. 13: 4 – 5

Nietzsche povedal, že Ježiš nemal zmysel pre praktickú realizáciu Jeho myšlienok. Bol nepraktický idealista. Ale cesta nenávisti je cesta k sebazničeniu a cesta do zatratenia. Láska je dôležitá pre prežitie. Láska je kľúč k našim problémom. Ježiš bol a je praktický realista.

Prečo a ako máme milovať...

Prečo?

Jednou z najkrajších odmien, ktoré život prináša, je to, že ak úprimne pomáhame druhým, pomáhame aj sami sebe. Keď zapierame seba, svoje predsudky, domnienky a predstavy, pomáhame druhým, vtedy sa dejú zázraky. Dá to nesmiernu námahu premôcť sám seba najmä vtedy, keď máme niečo urobiť pre toho, koho sme už odpísali. Dá to nesmiernu námahu, lebo sa musíme vyrovnáť s našou minulosťou.

Ak dávame lásku, odmenou je oveľa viac ako len vnútorné uspokojenie. Láska nám dáva vnútornú celistvosť – kompaktnosť. **Nenávisť rozdeľuje našu osobnosť, rozleptáva našu dušu.** Nenávisť ničí naše vnútro, mení náš charakter, mení naše spôsoby, robí z nás niekoho, kým nechceme, aby sme boli. Kto ide cestou nenávisti, nemôže byť vnútorne silný človek, pravdu zamieňa s klamstvom, krásne vníma ako škaredé. Láska robí opak.

Victor Hugo - Francúzsky básnik, dramatik, prozaik a esejista, žil v rokoch 1802 – 1885 povedal: „**Láska je taká ako strom: vyrastie sama od seba, zapustí hlboké korene do celej našej duše a často sa ďalej zelená na rozvalinách nášho srdca.**“

Mnohým láska pomohla dostať sa skutočne spať do života. Jeden kandidát na samovraždu sa približoval k rieke, aby v jej vlnách skončil so svojím životom. Na pobreží stretol malé dievča. Ono mu povedalo, akú biedu majú doma. Pohlo sa v ňom srdce, vrátil sa domov a pomohol mu. Takto preukázaná služba lásky celkom zahнала jeho omrzenosť života a zo samovraždy nebolo nič. Vykonaný skutok blaží človeka už aj na tomto svete.

Máme milovať, lebo niet inej cesty medzi ľuďmi len láska...

Charles Osgood rozprával príbeh o dvoch dámach, ktoré trávili čas v zotavovni. Obe boli postihnuté následkom mozgovej mŕtvice. Margaréta mala ochrnutú ľavú stranu, Rút zasa pravú. Obidve dámy boli uznávané klaviristky, ale po tom, čo sa im stalo, sa vzdali nádeje, že ešte budú môcť niekedy hrať. Riaditeľ sanatória si s nimi sadol ku klavíru a požiadal ich, aby sa pokúsili zahrať niektoré sólové časti spolu. Nechali sa nahovoriť a začali spolu cvičiť – Margaréta hrala pravou a Rút ľavou rukou. Tak začalo medzi nimi vznikať priateľstvo. Tieto dámy sú krásnym príkladom toho, ako potrebujeme jeden druhého – v rodine, v škole, v zamestnaní – potrebujeme pracovať spolu! To, čo človek nedokáže urobiť sám, môžu dvaja alebo viacerí dokázať spoločnými silami – a v krásnej harmónii.

„Sme stvorení pre spoluprácu. Najlepšie výsledky dosahujeme, keď pracujeme v tíme, pretože naše nedostatky sú vyvážené silnými stránkami tých druhých. A naopak – naše klady dopĺňajú nedostatky iných.“ **A ak sme donútení spolupracovať, môžeme to spraviť len v láske.**

Máme milovať, lebo láska núti nás hľadať Boha aj tam, kde nie sme zvyknutí. Takto spoznávame krásu svätosti Božej. Toto nám dáva odvahu milovať tých, ktorí nie sú milovaní. Každý miluje milujúceho, v tom nie je až taký problém. Ale chce to odvahu milovať toho, kto nie je milovaný. Túto odvahu nám dáva Božia láska. Ak túto odvahu nemáme, hľadáme ju u Boha. Pripomeňme si, čo Boh spravil pre nás.

Grécky filozof Platón povedal, že ľudská osobnosť je ako bytosť, ktorá má dve konské hlavy a každá z nich chce ísť iným smerom.

Apoštol Pavol vyznáva: „Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem.“ Rímskym 7:19

V tomto spoznávame aj sami seba. Ak si toto uvedomujeme, čo si uvedomil Pavol a sami na sebe to spoznáme, potom zistíme, z čoho naša nenávisť vychádza. Mnohokrát vychádza zo nášho strachu, predsudkov, pýchy, nepochopenia... Boh nám otvára oči, aby sme videli zlo v nás a rovnako nám dáva odvahu vidieť dobro v druhých. Spoznávame, že Boh je skryte prítomní v druhých ľuďoch aj v tých, ktorých by sme to nepovedali.

Anna Franková, Židovské dievča, ktoré v koncentračnom tábore si písalo denník „Denník Anny Frankovej“, žila v rokoch 1929 – 1945, do svojho denníka napísalo: „**Napriek všetkému si myslím, že ľudia sú vo svojom srdci naozaj dobrí.**“ Aj vo vnútri toho najhoršieho človeka môžeme objaviť Boží obraz, ak chceme naplňovať prikázanie lásky.

Ako máme milovať?

Láska nie je len pocit, alebo chvíľková náklonnosť. Niekedy príde a zaplaví nás pocit šťastia, ale láska je oveľa viac.

Láska sa týka tiež našich rozhodnutí, slov a skutkov. Lásku vidieť konkrétne. Jasne to mohli vidieť napríklad vojaci, ktorí vyzvali jedného gazdu, aby ich zaviedol niekam, kde by si mohli svoje kone dobre napásť. Cestou videli vojaci viacej príhodných rolí, ale gazda ich viedol ďalej. Keď konečne došli k roli, na ktorej gazda kázal im napásť kone, veliteľ sa ho opýtal, prečo ich doviedol až sem, keď cestou videl tiež takéto zeme. Gazda odvetil, že bližšie zeme boli cudzie, ale táto je jeho.

Milovať znovu a znovu je dôležitý moment v našom rozhodnutí, ktoré sa týka aj našich nepriateľov.

Láska rovnako nie je len pocit, ale má sa stať naším životným štýlom.

Gary Chapman vo svojej knihe *Láska ako životný štýl* uvádza jeden príbeh. Carol pracovala v nemocnici ako ošetrovatelka. Žiadna ošetrovatelka sa nechcela starať o pani Bradleyovú, ktorá sa zotavovala po zlomenine. Bola nesmierne náročná a vedela to ostatným poriadne „osladiť“. Raz jej chýbala voda, raz jej bola zima, inokedy teplo, inokedy nemal na ňu nikto čas. A tak ďalej... Carol sa rozhodla, že bude veľmi pokorná a trpezlivá. Chcela splniť všetky želania skôr, ako ich vysloví. A podarilo sa jej to. Zistila a cítila, že tá pani sa takto správa asi preto, že sa bojí byť sama. Napadlo ju, že pani Bradleyová má možno strach a trpela samotou. Napoludnie sa už mnohé zmenilo a pani Bradleyová už nebola taká ako ráno. Keď prišiel jej syn, vtedy o Carol povedala, že to je tá najlepšia ošetrovatelka, akú kedy zažila..

Môžeme milovať s Kristom. Toto bolo jasne vidieť tiež u francúzskeho kráľa Ľudovíta XII. Francúzsky kráľ Ľudovít XII. ešte ako princ mal mnoho nepriateľov. Keď sa stal kráľom, urobil si menoslov svojich protivníkov a ku každému menu spravil kríž. Títo sa o tom dozvedeli a vysvetlili si to tak, že kráľ ich chce teraz zahubiť a preto im odkázal, že sa nemajú čoho báť, lebo ten kríž neznačí ich smrť, ale upomienku na kríž Kristov, ktorý káže odpúšťať i nepriateľom.